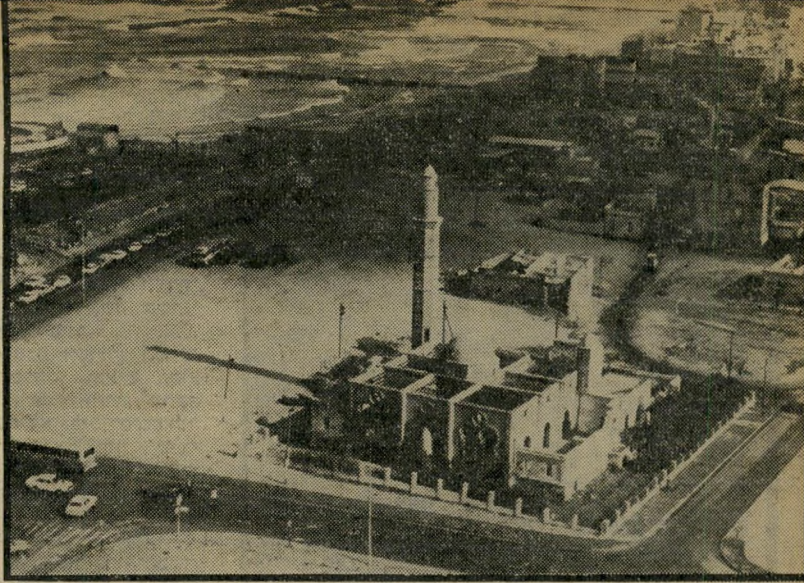

חסן בק

מיסגד חסן־בק על אם הדרך יפו־תל־אביב. המיסגד נבנה על־ידי המושל התורכי חסן בק, בשנת 1914. המיסגד נבנה בעבודת כפייה. במלחמת־השיחרור שימש המקום עמדת צלפים. מאז המלחמה עמד המיסגד בשיממונו.

סתם תרגיל?

שאלו את ראש־העירייה חברי־ועד הנאמנים המוסלמי במיסגד חסן־בק בתפילה שהתקיימה שם ביום השישי. ראש העירייה הרגיש כמו כוכב המופע, והירבה להתלוצץ עם הנאספים. הוא הודה למוסלמים על מינהג הכנסת־האורחים שנהגו. בשלב זה עדיין לא ידע כי נעליו נגנבו.

היכן הנעליים?

שאל ראש־העירייה שבא לאסוף את נעליו בתום התפילה. ציצי הסיר את נעליו לפני שנכנס ל־מיסגד. משמאל: מוחמד ותד. לידו צעיר ערבי שסוען, שיש לזרוק את היהודים לים.

..אללה אנבאר!

קראו אלפי המתפללים המוסלמיים, שהגיעו למיסגד חסן בק ביום השישי בבוקר, כדי להביע את התנגדותם להפיכת המיסגד למרכז־מסחרי. הנשים לא הורשו להיכנס למיסגד והסתגרו בחדר

לך את רק התחלה! אמר בסערת רוח עלי גוטי, מורה־תיכון מיפו. "שלושים שנים אנחנו יושבים בשקט, או־לִים את הלב שלנו! לא אומרים שום דבר. חסן־בק זו רק התחלה. הם בנו דולפינריום ממול — בשביל זה יש לעירייה כסף. לתת אדמה ליוזמים פרטיים שיבנו דולפינריום — זה חשוב, אבל שיכוננים לערבים, הנמקים ביפו רק כמה מטרים מפה — זה לא! ביפו גרים עשרה אנשים בחדר אחד. אין לבן־אדם פרטיות, לתלמיד אין איפה להכין שיעורים. כמה זמן אפשר לסבול מצב כזה של בורות ועוני, כשהאורות של תל־אביב כל־כך קרובים?!" לכאורה היתה זו תפילה שקטה. למעשה, דאגו עבד קבוב וחבריו בוועד־המוסלמי למי לנטרל מראש את חמומי־המוות. הם מינו אותם כסדרנים והשיגו בכך שקט יחסי.

צדדי. רוב הנשים — סירבו לשתף פעולה במיבנה הפנימי של הנושבי־ראש ועד־הנאמנים

מודיע אלמוני טילפן ל... ראש־העירייה, שנגנבו חסן־בק ביום שישי

בפתח המיסגד ניצבו שולחנות ארוכים — כל המתפללים שבאו להפגנת ההודות נעצרו לידם ותרמו ביד רחבה לשיי קום האתר הקדוש. שחקן הכדורגל ריפעתא טורק עמד ב־פתח וספר את הכסף: "הגענו לארבעה מיליון, וזאת רק התחלה. אנחנו גניע ליותר מזה. הגיע הזמן שערביי־יפו י־סיקו להתחבא בבתיהם וידרשו את ה־